

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1488/2017
13.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 471/16 од 28.02.2017. године, у седници одржаној 13.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 471/16 од 28.02.2017. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 471/16 од 28.02.2017. године, одбијена је жалба тужиље као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П2 175/16 од 30.08.2016. године, исправљена решењем истог суда од 24.11.2016. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се према туженима утврди да су учинили психичко и економско насиље према тужили и да им се изрекне мера забране даљег узнемиравања (став први изреке) и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка прописаних чланом 374. став 2. тачка 12. и чланом 374. став 1, у вези са чланом 7. и 8. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује, не могу бити разлог за изјављивање ревизије сходно члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је супруг, а тужена свекрва тужиље, странке живе у селу ... у кући која је у својини тужене, заједно са пунолетним кћеркама тужиље и туженог, које су студенти, редовне месечне приходе има једино тужена и то у износу од 1.880 евра месечно, од чега 1.500 евра месечно на име породичне пензије стечене у ..., 180 евра месечно на име закупа стана у ... и 200 евра месечно на име закупа локала који се налази у .... Тужена подмирује трошкове становања за све чланове домаћинства, па и за тужиљу и за све њих сноси и трошкове исхране, новац у одређеним износима тужена даје и сину – туженом и унукама, а почев од 28.10.2014. године када је тужени поднео тужбу ради развода брака против тужиље, тужена не даје тужиљи новчана средства. Утврђено је и да је тужиља пружањем козметичких услуга у својој кући остваривала одређене приходе све док јој од стране тржишне инспекције није забрањено да у кући пружа козметичке услуге трећим лицима, а вештачењем од стране вештака медицинске струке утврђено је да код тужиље постоји умањена радна способност средњег степена која износи око 30%.

Наведено чињенично стање другостепени суд је оценио као правилно и потпуно утврђено, па је нашао да је на исто првостепени суд правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиље.

Налажење је и Врховног касационог суда да у конкретном случају нема места примени одредби члана 197. и 198. Породичног закона. Нижестепени судови су правилно утврдили да тужени не угрожавају телесни интегритет, душевно здравље ни спокојство тужиље. Тужиља нема право на издржавање од тужене. Тужиља и тужена су у тазбинском сродству, а према члану 159. Породичног закона право на издржавање по основу тазбинског сродства имају само малолетни пасторци и маћеха, односно очух који су неспособни за рад. Тужиља би, под условима прописаним одредбом члана 151. Породичног закона, имала право на издржавање од туженог и тужиља је захтев за супружанско издржавање и поставила као противтужбени захтев у парници коју је тужени покренуо против тужиље ради развода брака. Тај поступак још увек није окончан и о тужиљиним захтевима није одлучено, па тужени, за сада, нема судском одлуком установљену обавезу издржавања према тужиљи. Зато тиме што тужена не даје новчане износе тужиљи и што јој исте не даје ни тужени, који је, иначе, незапослен и без редовних месечних прихода, они према тужиљи не врше насиље и њихово понашање се не може оквалификовати као насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона, па самим тим нису ни испуњени услови за одређивање мере заштите од насиља у породици, које су прописане чланом 198. Породичног закона.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду, разматрао и ценио све наводе ревизије, па налази да исти нису основани и да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке. Наводи које је тужиља изнела у ревизији могли би евентуално бити од утицаја приликом одлучивања о тужбеном захтеву тужиље истакнутом у парници ради развода брака ње и туженог, којим она поставља захтев за супружанско издржавање или у парници коју је покренула против туженог 20.07.2016. године ради деобе брачне тековине. Из ових разлога, а на основу овлашћења из члана 414. став 2. и

396. став 1. и 2., у вези члана 419. ЗПП, Врховни касациони суд налазећи да ревизијски наводи нису битни за одлучивање у овој правној ствари и да не могу довести до другачије, за тужиљу повољније одлуке, исте није детаљно образлагао.

На основу изложеног применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић